

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 20. marts 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-458/18	GVC Services <u>Emne:</u> Beskatning af udbytter til moderselskab i Gibraltar <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal artikel 2, litra a), nr. i), sammenholdt med bilag I, del A, litra ab), i direktiv 2011/96/EU fortolkes således, at udtrykket »[d]e selskaber, der er registreret i henhold til Det Forenede Kongeriges ret« også omfatter de selskaber, der er registreret i Gibraltar? 2) Skal artikel 2, litra a), nr. iii), sammenholdt med bilag I, del B, i direktiv 2011/96/EU fortolkes således, at udtrykket »corporation tax i Det Forenede Kongerige« også omfatter den selskabsskat, der skal betales i Gibraltar?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet	Dom	01.04.20

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Proces skridt	Dato
C-542/18 RX-II og C-543/18 RX-II	Simpson mod Kommissionen og HG mod Kommissionen Den fornyede prøvelse skal vedrøre spørgsmålet, om Den Europæiske Unions Rets domme af 19. juli 2018, Simpson mod Rådet (T-646/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:493) og HG mod Kommissionen (T-693/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:492), navnlig henset til det almindelige retssikkerhedsprincip, påvirker EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng, idet Retten som appelinstans fastslog, at det dommerkollegium, der afsagde Retten for EU-	Nævnenes Hus	Dom	26.03.20

	<p>Personalesagers kendelse af 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136) og dom af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), ikke var lovligt sat på grund af en ulovlighed, der påvirkede udnævnelsesproceduren for et af medlemmerne af dette dommerkollegium, som medførte en tilsidesættelse af princippet om en domstol oprettet ved lov, der er fastsat i artikel 47, stk. 2, første punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den fornyede prøvelse skal navnlig vedrøre spørgsmålet, om udnævnelsen af en dommer, i lighed med de retsakter, der er omhandlet i artikel 277 TEUF, kan være genstand for en indirekte legalitetskontrol, eller om en sådan indirekte legalitetskontrol - principielt eller efter at der er forløbet en vis periode - er udelukket eller begrænset til bestemte former for ulovligheder for at sikre den retlige stabilitet og retskraften.</p>			
T-646/18	<p>Bonafous mod Kommissionen Påstande: — Den anfægtede afgørelse omgøres, idet det fastslås, at den af sagsøgeren for appelkammeret indgivne klage er velbegrunnet, at indsigelsen følgelig skal forkastes og at EU-varemærkeansøgningen skal imødekommes. Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse. — EUIPO og, i påkommende tilfælde, intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne og omkostningerne forbundet med sagens behandling for appelkammeret ved EUIPO.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.03.20
C-344/18	<p>ISS Facility Skal artikel 3, stk.1, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstageres rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter fortolkes således, at såfremt der som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, er tale om samtidig overførsel af forskellige dele af en virksomhed til forskellige erhververe, overgår de rettigheder og forpligtelser, der på overførselstidspunkter følger af en arbejdskontrakt med en arbejdstager, der var beskæftiget i hver af de overførte dele, i forhold til det omfang, hvori denne arbejdstager havde været beskæftiget i den del af virksomheden, som er overført til de forskellige erhververe, eller således, at de nævnte rettigheder og forpligtelser i det hele overgår til erhververen af den del, hvor førnævnte arbejdstager hovedsageligt havde været beskæftiget, eller således, at såfremt direktivet ikke kan fortolkes på nogen af de nævnte måder, sker der ikke nogen overgang til de nævnte erhververe af de rettigheder og forpligtelser, der følger af arbejdstagerens arbejdskontrakt, hvilket også er tilfældet, såfremt det ikke er muligt at fastsætte omfanget af arbejdstagerens beskæftigelse særskilt i de forskellige dele af virksomheden?</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	26.03.20
C-622/18	<p>Cooper International Spirits e.a. Skal artikel 5, stk. 1, litra b), og artikel 10 og 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, fortolkes således, at en varemærkeindehaver, som ikke på noget tidspunkt har benyttet sit varemærke, og som har fortabt sine rettigheder ved udløbet af den periode på fem år, der følger efter offentliggørelsen af registreringen, kan opnå erstatning for tab ved at påberåbe sig en krænkelse af varemærkets væsentligste funktion, der skyldes tredjemands brug inden datoen for fortabelsens virkning af et tegn, der</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	26.03.20

	ligner det nævnte varemærke, som angivelse for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, for hvilke dette varemærke er blevet registreret?			
C-2/19	A. P. (Mesures de probation) Er anerkendelsen af en medlemsstats dom og tilsynet med dommens fuldbyrdelse også i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner, når den frihedsstraf, der er pålagt en domfældt, i henhold til denne dom gøres betinget uden yderligere forpligtelser, således at den eneste forpligtelse består i, at domfældte ikke må begå en ny, forsættlig strafbar handling i prøvetiden (der er tale om en betinget straf i henhold til den estiske straffelovs § 73)?	Justitsministeriet	Dom	26.03.20
C-182/19	Pfizer Consumer Healthcare Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1140 af 8. juli 2016 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur ugyldig, for så vidt som den under pos. 3824 i KN, mere specifikt 3824 90 96, tariferer varer, som: i består af et bindlignende materiale, der indeholder »varmeceller«, herunder kemikalier ii fungerer på samme måde som et omslag, men giver ekstra fordele iii gennem en eksoterm kemisk reaktion lindrer smerter, mindsker stivhed og fremmer heling af væv (som påvist ved flere kliniske forsøg) iv er formet eller pakket til detailsalg og v klart præsenteres og markedsføres som værende til medicinske formål, og som om de har de virkninger, der er anført i nr. iii) ovenfor på det grundlag, at det er kemikalierne, der er det karaktergivende materiale eller den karaktergivende bestanddel, og ikke under pos. 3005 [på grundlag af ordlyden af de relevante positionstekster og afsnits- og kapitelbestemmelser samt forklarende bemærkninger i henhold til almindelig tarifieringsbestemmelse 1, anvendelsen af almindelig tarifieringsbestemmelse 3 a), som kræver tarifiering i overensstemmelse med den mest specificerede varebeskrivelse, eller på anden vis]?	Toldstyrelsen	Dom	26.03.20
T-734/17	ViaSat mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens stiltiende afgørelse om afslag af 24. august 2017 annulleres, idet denne er en følge af Kommissionens undladelse af inden for den fastsatte frist i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 at besvare sagsøgerens genfremsatte begæring om aktindsigt af 10. juli 2017 i forbindelse med den anmodning om aktindsigt, der blev indgivet den 2. maj 2017 med nr. 2017/2592 vedrørende oplysninger, der er blevet fremlagt eller udvekslet i forbindelse med en indkaldelse af ansøgninger om pan-europæiske systemer for mobile satellittjenester. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de omkostninger, der afholdes af en intervenierende part.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.03.20
C-215/18	Primera Air Scandinavia 1) Forelå der et kontraktforhold mellem sagsøgeren og sagsøgte som omhandlet i artikel 5, stk. 1, i [Rådets] forordning nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, selv om der ikke var indgået nogen aftale mellem sagsøgeren og sagsøgte, og flyvningen var del i en pakke af ydelser leveret på grundlag af en aftale mellem sagsøgeren og en tredjemand (et rejsebureau)? 2) Kan dette forhold betragtes	Justitsministeriet	Dom	26.03.20

	<p>som et forbrugerforhold i henhold til artikel 15-17 i afdeling 4 i [Rådets] forordning nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område? 3) Har sagsøgte partsevne i en retssag vedrørende fyldestgørelse af krav opstået i henhold til [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning [(EF)] nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91?</p>			
T-570/19	<p>Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.03.20
T-571/19	<p>Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.03.20
T-572/19	<p>Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.03.20
C-663/18	<p>B S et C A Skal forordning nr. 1307/2013 og nr. 1308/2013 samt princippet om varenes frie bevægelighed fortolkes således, at de ved bekendtgørelse af 22. august 1990 indførte undtagelsesbestemmelser, hvorefter dyrkning, industriel anvendelse og markedsføring af hamp skal begrænses til plantens fibre og frø, fastsætter en restriktion, der er i strid med fællesskabsretten?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	GA	31.03.20
Forenede sager C-724/18 og C-727/18	<p>Cali Apartments m.fl. 1) Foretager en operatør af en internetvideoplatform, på hvilken brugere stiller videoer med ophavsretligt beskyttet indhold til rådighed for almenheden uden rettighedshaverens samtykke, en overføringshandling som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF, når – platformen giver operatøren reklameindtægter, – uploadingen foregår automatisk og uden at operatøren forinden ser eller kontrollerer den, – operatøren ifølge brugsbetingelserne får en global, ikke-eksklusiv og vederlagsfri licens til videoerne i hele videoens lagringsperiode, – operatøren i brugsbetingelserne og i forbindelse med uploadingen henviser til, at der ikke må lægges indhold ind, der krænker ophavsretten, – operatøren stiller hjælpemidler til rådighed, hvormed rettighedshaveren kan blokere krænkende videoer, – operatøren organiserer søgeresultaterne på platformen i form af ranglister og indholdskategorier og viser registrerede brugere en oversigt, der er indrettet efter disses tidligere sete videoer, og som indeholder videoer, der anbefales dem for så vidt som operatøren ikke har noget specifikt kendskab til, at der er indhold tilgængeligt, som udgør en krænkelse af ophavsretten, eller operatøren – når denne har fået kendskab til dette indhold – omgående sletter det eller omgående blokerer adgangen hertil? (...)</p>	Transport-, og Boligministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	31.03.20
C-228/18	<p>Budapest Bank e.a. 1) Kan artikel 81, stk. 1, EF, [artikel 101, stk. 1, TEUF] fortolkes således, at den kan være til hinder for en eneste adfærd, der har både et konkurrencebegrænsende formål og en konkurrencebegrænsende virkning, idet begge disse elementer</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	01.04.20

	<p>udgør selvstændige retsgrundlag? 2) Kan artikel 81, stk. 1, EF, [artikel 101, stk. 1, TEUF] fortolkes således, at den i hovedsagen omhandlede aftale mellem ungarske banker, som med hensyn til de to betalingskortselskaber MasterCard og Visa fastsætter en fælles størrelse på det interbankgebyr, der skal betales til de kortudstedende banker for brugen af de nævnte selskabers kort, udgør en aftale med et konkurrencebegrænsende formål? 3) Kan artikel 81, stk. 1, EF, [artikel 101, stk. 1, TEUF] fortolkes således, at kreditkortselskaberne, der ikke deltog direkte i fastlæggelsen af aftalens indhold, men gjorde det muligt at vedtage denne aftale og accepterede og anvendte den, også skal betragtes som parter i en interbankaftale, eller skal det vurderes, at disse selskaber samordnede deres adfærd med de banker, som indgik aftalen? 4) Kan artikel 81, stk. 1, EF, [artikel 101, stk. 1, TEUF] fortolkes således, at det for at vurdere, om der foreligger en overtrædelse af konkurrencereglerne, henset til sagens genstand, ikke er nødvendigt at afgøre, om der er tale om deltagelse i en aftale eller om samordning med adfærden hos de banker, der deltog i aftalen?</p>			
C-567/18	<p>Coty Germany Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 9, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1) og artikel 9, stk. 3, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT L 154 af 16.6.2017, s. 1):</p> <p>Er en person, der oplagrer varer, som krænker en varemærkeret, for en tredjemand uden at have kendskab til overtrædelsen, i besiddelse af den pågældende vare med det formål at udbyde den til salg eller markedsføre den, når det ikke er personen selv, men derimod kun tredjemanden, der har til hensigt at udbyde varen til salg eller markedsføre den?</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	01.04.20
C-753/18	<p>Stim et SAMI Indebærer udlejning af biler, som er standardudstyrede med radiomodtagere, at den, som udlejer bilerne, er en bruger, som foretager en overføring til almenheden eller en kommunikation til offentligheden som omhandlet i henholdsvis artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29 og artikel 8, stk. 2, i direktiv 2006/115? 2. Hvilken betydning, om nogen, har omfanget af biludlejningsvirksomheden og udlejningstiden?</p>	Kulturministeriet	Dom	01.04.20
C-765/18	<p>Stadtwerke Neuwied 1. Skal artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF [org. s. 2] (EUT 2003, L 17[6, s. 57]) sammenholdt med litra b) og c) i bilag A hertil fortolkes således, at manglende direkte underretning af gaskunder med passende varsel om betingelser for, anledning til og omfanget af en forestående ændring af tarifferne for gasforsyning er til hinder for, at en sådan tarifændring er gyldig? 2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF sammenholdt med litra b) og c) i bilag A hertil umiddelbart anvendelig over for et privatretligt selskab (anpartsselskab efter tysk ret) fra den</p>	Energistyrelsen	Dom	01.04.20

	1. juli 2004, fordi de nævnte bestemmelser i dette direktiv ud fra et indholdsmæssigt synspunkt er ubetingede og således kan anvendes uden yderligere gennemførelsesforanstaltninger og indrømmer borgeren rettigheder over for et organ, der på trods af sin privatretlige juridiske form er undergivet statslig myndighed, eftersom staten er eneste anpartshaver i selskabet?			
C-233/19	<p>CPAS de Liège</p> <p>Skal artikel 5 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, sammenholdt med artikel 19, stk. 2, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og dette direktivs artikel 14, stk. 1, litra b), sammenholdt med dommen i sag C-562/13, der blev afsagt den 18. december 2014 af Domstolens Store Afdeling, fortolkes således, at et retsmiddel, der er bragt i anvendelse til prøvelse af en afgørelse, hvorved en tredjelandstatsborger, der lider af en alvorlig sygdom, pålægges at forlade en medlemsstats område, har opsættende virkning, idet den, der anvender retsmidlet, har gjort gældende, at fuldbyrdelsen af denne afgørelse kan udsætte vedkommende for en alvorlig risiko for alvorlig og uafvendelig forværring af den pågældendes helbred,</p> <p>– uden at det er fornødent at foretage en vurdering af retsmidlet, idet den blotte indgivelse af dette er tilstrækkeligt til at suspendere fuldbyrdelsen af afgørelsen om udsendelse,</p> <p>– eller skal der foretages en begrænset kontrol af, hvorvidt der foreligger et rimeligt begrundet klagepunkt eller manglende opfyldelse af betingelserne for realitetsbehandling, eller at søgsmålet for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) er åbenbart ugrundet,</p> <p>– eller kræves der en tilbundsående prøvelse fra arbejdsretternes side for at afgøre, om fuldbyrdelsen af denne afgørelse kan betyde, at den, der anvender retsmidlet, udsættes for en alvorlig risiko for alvorlig og uafvendelig forværring af sit helbred?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	01.04.20
C-480/18	<p>PrivatBank</p> <p>1) Er en national lovgivning, hvorefter det lettiske finanstilsyn har beføjelse til at behandle klager fra brugerne af betalingstjenester, herunder i forbindelse med manglende betalinger i euro eller i en medlemsstats nationale valuta, og dermed til at konstatere overtrædelser af loven [om betalingstjenester og elektroniske penge] og pålægge sanktioner, forenelig med artikel 2, stk. 2, i direktiv [2007/64/EF]?</p> <p>2) Skal direktivets artikel 20, stk. 1 og 5, og artikel 21, stk. 2, fortolkes således, at de tillader, at den kompetente myndighed ligeledes fører tilsyn med og pålægger sanktioner i forbindelse med manglende betalinger i euro eller i valutaen i en medlemsstat uden for euroområdet?</p> <p>3) Har den kompetente myndighed med henblik på de i direktivets artikel 20 og 21 fastlagte tilsynsopgaver eller med henblik på de i direktivets artikel 80-82 fastlagte klageprocedurer beføjelse til at bilægge tvister mellem betaleren og udbyderen af betalingstjenester, som udspringer af de i direktivets artikel 75 omhandlede retsforhold, og afgøre, hvem der er ansvarlig for den manglende eller mangelfuldt gennemførte transaktion?</p> <p>4) Når den kompetente myndighed udfører de i direktivets artikel 20 og 21 fastlagte tilsynsopgaver eller gennemfører de i direktivets artikel 80-82 fastlagte klageprocedurer, skal denne</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	02.04.20

	myndighed da tage hensyn til en voldgiftsafgørelse, der bilægges tvisten mellem udbyderen af betalingstjenesterne og brugeren af betalingstjenesterne?			
C-500/18	<p>Reliantco Investments et Reliantco Investments Limassol Sucursala</p> <p>1. Skal/kan den nationale ret ved fortolkning af begrebet »detailkunde« i artikel 4, [stk.] 1, nr. 12), i direktiv 2004/39/[EF] anvende de samme fortolkningskriterier, der definerer begrebet »forbruger« som omhandlet i artikel 2, litra b), i direktiv 93/13/EØF?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, på hvilke betingelser kan en »detailkunde« som omhandlet i direktiv 2004/[39/EF] da, i en tvist som den i hovedsagen omhandlede, være en forbruger? Og</p> <p>3. Navnlig, udgør især den omstændighed, at en »detailkunde« som omhandlet i direktiv 2004/[39/EF] gennemfører mange handler i løbet af en relativt kort tidsperiode og investerer betydelige pengesummer i finansielle instrumenter som omhandlet i artikel 4, [stk. 1], nr. 17), i direktiv 2004/39/[EF], et relevant kriterium for at vurdere, om en »detailkunde« i direktivets forstand anses for at være en forbruger?</p> <p>4. Kan og/eller skal den nationale ret, når den skal fastslå sin kompetence, idet retten skal fastslå, om den enkelte situation er omfattet af artikel 17, [stk.] 1, litra c), eller artikel 7, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1215/2012, tage højde for det af sagsøgeren påberåbte materielle retsgrundlag – alene ansvar uden for kontraktforhold – som et retsmiddel i tilfælde af indgåelse af kontraktvilkår, som anses for urimelige i henhold til direktiv 93/13/EØF, således at den anvendelige materielle ret fastlægges i medfør af forordning (EF) nr. 864/2007 (Rom IIforordningen), eller bevirker sagsøgerens eventuelle egenskab af forbruger, at det materielle retsgrundlag for sagsøgerens påstand bliver irrelevant?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	02.04.20
C-670/18	<p>Comune di Gesturi</p> <p>Er princippet om forbud mod forskelsbehandling, der er fastsat i artikel 1 og 2 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000, til hinder for bestemmelsen i artikel 5, stk. 9, i lovdekret nr. 95 af 6. juli 2012 (som ændret og ophøjet til lov nr. 135 af 7.8.2012, som ændret ved artikel 6 i lovdekret nr. 90 af 24.6.2014, ophøjet til lov nr. 114 af 11.8.2014), hvorefter myndigheder ikke må tildele opgaver om undersøgelse eller konsultation til pensionerede privat eller offentligt ansatte?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Beskæftigelsesministeriet Erhvervsministeriet	Dom	02.04.20
C-802/18	<p>Caisse pour l'avenir des enfants</p> <p>Skal den luxembourgske familieydelse, der tildeles i henhold til artikel 269 og 270 i lov om social sikring, sidestilles med en social fordel i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning 492/2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen? I tilfælde af sidestilling er den definition af familiemedlem, der i medfør af artikel 1, litra i), i forordning nr. 883/2004 finder anvendelse, til hinder for den bredere definition af familiemedlem i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF, idet sidstnævnte udelukker enhver selvbestemmelse for medlemsstatens vedkommende med hensyn til at definere familiemedlem i strid med, hvad der er fastlagt i samordningsforordningen, og subsidiært udelukker begrebet væsentligste forsørger i enhver betydning. Skal definitionen af familiemedlem, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 1, litra i), i forordning nr. 883/2004</p>	Beskæftigelsesministeriet Skatteministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	02.04.20

	<p>følgelig foretrækkes i lyset af sin specifikke karakter i forbindelse med en samordning af socialsikringsordninger, og bevarer medlemsstaten navnlig sin kompetence til at definere de familiemedlemmer, der udløser ret til familieydelsen? Kan udelukkelsen af ægtefællens barn fra definitionen af familiemedlem i tilfælde af anvendelse af artikel 2, nr. 2) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF på familieydelse og nærmere bestemt den luxembourgiske familieydelse anses for at være en indirekte forskelsbehandling begrundet imedlemsstatens nationale målsætning om at knæsatte barnets personlige ret og nødvendigheden af at beskytte beskæftigelsesmedlemsstatens forvaltning, mens udvidelsen af personkredsen på anvendelsesområdet udgør en urimelig byrde for det luxembourgiske familieydelsessystem, som bl.a. eksporterer op mod 48% af sine familieydelse?</p>			
C-3/19	<p>Asmel</p> <p>- Er EU-retten til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 33, stk. 3a, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, hvorefter kommuners selvbestemmelse i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter gennem en indkøbscentral begrænses til udelukkende to organisationsmodeller, nemlig kommuneforeningen, såfremt en sådan allerede foreligger, eller et kommunekonsortium, der skal stiftes?</p> <p>- Er EU-retten, og navnlig princippet om fri udveksling af tjenesteydelser og princippet om sikring af en så bred konkurrence som muligt på markedet for offentlige tjenesteydelseskontrakter, til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 33, stk. 3a, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, der, sammenholdt med artikel 3, stk. 25, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, hvad angår organisationsmodellen i form af kommunekonsortier udelukker muligheden for at stifte privatretlige retssubjekter såsom eksempelvis et privatretligt konsortium med deltagelse også af private aktører?</p> <p>- Er EU-retten, og navnlig princippet om fri udveksling af tjenesteydelser og princippet om sikring af en så bred konkurrence som muligt på markedet for offentlige tjenesteydelseskontrakter, til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 33, stk. 3a, der – såfremt den skal fortolkes således, at kommunekonsortier, der også udgør indkøbscentraler, kun må udføre aktiviteter på et område svarende til området for de deltagende kommuner samlet set, og således højst svarende til provinsens område – begrænser de nævnte indkøbscentralers kompetenceområde?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	02.04.20
C-20/19	<p>kunsthaut muerz</p> <p>Skal direktiv 2002/83/EF – navnlig direktivets artikel 35 og 36 – fortolkes således, at det er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter opsigelsesperioden – uanset en (korrekt) oplysning om opsigelsesretten forud for indgåelsen af aftalen – udløber 30 dage efter, at aftalen er indgået, (også) når forsikringstageren ikke er forbruger?</p>	Finanstilsynet	Dom	02.04.20
Forenede sager C-84/19, C-222/19 og C-252/19	<p>Profi Credit Polska m.fl.</p> <p>1. Skal artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at direktivet ikke finder anvendelse på bedømmelsen af, om enkelte kontraktvilkår, som vedrører de renteafhængige omkostninger i forbindelse med en kredit, er urimelige, når en medlemsstats lovbestemmelser fastsætter et loft for disse omkostninger, idet de fastsætter, at der ikke kan stilles krav om betaling af renteafhængige omkostninger i forbindelse med en forbrugerkreditaftale, såfremt de overstiger</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	02.04.20

	<p>det loft for renteafhængige omkostninger i forbindelse med en kredit, som er beregnet i henhold til lovbestemmelserne, eller det samlede kreditbeløb?</p> <p>2. Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at et kontraktvilkår, der regulerer de renteafhængige omkostninger, som låntageren skal afholde og tilbagebetale sammen med lånet foruden renterne, og som er knyttet til selve aftaleindgåelsen og ydelsen af kreditten (i form af gebyrer, provisioner og omkostninger af anden art), ikke er underlagt en bedømmelse af deres eventuelle urimelighed i henhold til denne bestemmelse, hvis de er affattet klart og forståeligt?</p> <p>3. Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at kontraktvilkår, hvorved der indføres omkostninger af forskellig art, som er knyttet til ydelsen af en kredit, ikke er affattet »klart og forståeligt«, hvis det ikke fremgår af dem, hvilke konkrete modydelser de afholdes for, og forbrugeren ikke kan se, hvad forskellen på dem er?</p>			
C-264/19	<p>Constantin Film Verleih</p> <p>1. Omfatter den adresse på producenter, fremstillere, distributører, leverandører og andre tidligere indehavere af varer eller tjenesteydelser samt på engros og detailhandelsled, der er anført i artikel 8, stk. 2, litra a), i direktiv 2004/48/EF, og som de i artikel 8, stk. 1, i direktiv 2004/48/EF nævnte oplysninger i givet fald omfatter, også</p> <p>a) e-mailadresserne på brugerne af tjenesteydelserne og/eller</p> <p>a) telefonnumrene på brugerne af tjenesteydelserne og/eller</p> <p>c) de IP-adresser, som brugerne af tjenesteydelserne har anvendt til at uploade de rettighedskrænkende filer samt det nøjagtige tidspunkt for denne uploading?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1, litra c), besvares bekræftende: Omfatter de oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 8, stk. 2, litra a), i direktiv 2004/48/EF, også den IP-adresse, som brugeren, der forudgående har krænket rettigheder ved at uploade filer, senest har anvendt til at få adgang til sin Google-/YouTube-brugerkonto, samt det nøjagtige tidspunkt for adgangen, uanset om der ved denne seneste adgang blev begået rettighedskrænkelser?</p>	Kulturministeriet	GA	02.04.20
C-406/19 P	<p>Spanien mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Kommissionen har nedlagt påstand om, at punkt 1 i konklusionen i den appellerede dom ophæves, og at søgsmålet i første instans forkastes, eller, subsidiært, at sagen hjemvises til Retten.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	02.04.20
C-186/19	<p>Supreme Site Services e.a.</p> <p>1(a). Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) (EUT 2012, L 351, s. 1, herefter »Bruxellesforordning I-a«) fortolkes således, at en sag som den foreliggende, hvori en international organisation nedlægger påstand om (i) ophævelse af en arrest foretaget af modparten i en anden medlemsstat, og om (ii) forbud mod, at modparten af de samme faktiske grunde på ny foretager arrest, og til støtte for disse påstande påberåber sig eksekutionsimmunitet, helt eller delvis må anses for at være en sag på det civil- og handelsretlige område som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Bruxellesforordning I-a?</p> <p>1(b). Har det ved besvarelsen af spørgsmål 1(a) nogen betydning, og i bekræftende fald da hvilken, at retten i en</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Forsvarsministeriet Materiel- og Indkøbsstyrelsen Kammeradvokaten	GA	02.04.20

	<p>medlemsstat har givet tilladelse til foretagelse af arrest for en fordring, som modparten hævder at have på en international organisation, og som er genstand for en hovedsag i denne medlemsstat, der vedrører en tvist på grundlag af en kontrakt om betaling af brændstoffer, der er leveret til en fredsbevarende mission, som gennemføres af en med denne internationale organisation forbundet international organisation?</p> <p>2(a). Såfremt spørgsmål 1(a) besvares bekræftende, skal artikel 24, nr. 5, i Bruxellesforordning I-a da fortolkes således, at i et tilfælde, hvor retten i en medlemsstat har givet tilladelse til arrest, og denne arrest foretages i en anden medlemsstat, bliver retterne i den medlemsstat, hvor arresten er foretaget, enekompetente til at påkende en påstand om ophævelse af denne arrest?</p> <p>2(b). Har det ved besvarelsen af spørgsmål 2(a) nogen betydning, og i bekræftende fald hvilken, at den internationale organisation har støttet sin påstand om ophævelse af arresten på eksekutionsimmunitet?</p> <p>3. Såfremt det ved besvarelsen af spørgsmålet, om der er tale om en sag på det civil- og handelsretlige område som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Bruxellesforordning I-a, henholdsvis tale om en påstand, der omfattes af artikel 24, nr. 5, i Bruxellesforordning I-a, har betydning, at den internationale organisation har støttet sin påstand på eksekutionsimmunitet, i hvilket omfang er den pågældende ret da forpligtet til at afgøre, om anbringendet om immunitet skal tiltrædes, og gælder der herved den regel, at denne ret skal tage alle de oplysninger, den råder over, i betragtning, herunder i påkommende tilfælde modpartens indsigelser, eller en anden regel?</p>			
C-329/19	<p>Condominio di Milano</p> <p>Er begrebet »forbruger« i direktiv 93/13/EØF til hinder for, at en enhed (såsom en ejerforening i den italienske retsorden), der ikke kan henføres under begrebet »fysisk person« eller »juridisk person«, kvalificeres som forbruger, i det tilfælde, at denne enhed indgår en aftale uden for rammerne af dens erhvervmæssige aktiviteter og befinder sig i en svagere stilling end den erhvervsdrivende såvel hvad angår forhandlingsstyrke som informationsniveau?</p>	Nævnenes hus Forbrugerombuds- manden	Dom	02.04.20